

Помер рекрут в непривітній столиці,
здалека від свого села,
від матері, убогої вдовиці,
від любки, що в селі жила.
Помер, не бачивши у час конання
ні слізки жалю, ні зітхання.

І вже його везуть на чорнім возі,
в могилу піп його веде,
музика грає марша по дорозі,
гурток вояків мовчки йде.
Лише не видно біля домовини
ні матері, ні любої дівчини.

Помер рекрут, і труби грають сумтно
Йому, байдужому в труні;
під віком жалісної гри не чутно,
бо він лежить у вічному сні.
Вже дзвонять дзвони на цвинтарній брамі —
вітають гостя, що спочине в ямі.

А там в селі його убога мати
до нього пише лист дрібний:
«Мій сину наймиліший, що чувати?
Чому не пишеш, чи гнівний?
Кланявсь Настя Василеві своєму...
Чи ти приїдеш на різдво додому?...»